

[Lelf Hermann]

grad af sandsynlighed kan henføre til en bestemt virksomhed, skal vi jo – må jeg da gå ud fra, hr. Engell – uanset omkostningerne lægge princippet om, at forureneren betaler, til grund.

Det kan vel ikke være spørgsmålet om, hvilke omkostninger virksomhederne løber ind i ved den lejlighed. Og hvis virksomhederne ikke er villige til at bære disse omkostninger, er det så spørgsmålet om, hvilke omkostninger virksomhederne i givet fald vil have ved at tegne en ansvarsforsikring, der skal være afgørende for, om princippet om, at forureneren betaler, skal gennemføres?

Jeg rejser det som et principielt spørgsmål, også fordi justitsministeren har henvist til, at man i Sverige har nogle overvejelser vedrørende spørgsmålet om miljøansvarsforsikringer. Det har også mig bekendt kort været berørt i den offentlige debat herhjemme for et halvt eller et helt års tid siden. Jeg skal gerne erkende, at det er et problem, for i det øjeblik vi står over for miljøkatastrofer, kan der blive tale om ganske betydelige beløb. Netop derfor og bl.a. derfor er fondstanken opstået.

Der er flere ordførere, der har kritiseret fondstanken. Bl.a. gjorde Fremskridtspartiets ordfører en masse ud af det. Jeg vil gerne vide, hvis fru Annette Just kunne fortælle mig, på hvilke områder inden for det miljøpolitiske der i øvrigt findes fonde med bestyrelser og alt muligt, som fru Annette Just så broget udmaledet det her. Jeg vil da gerne vide, hvad det er for nogle områder.

Når vi foreslår en fond, er det, fordi der kun er to muligheder, hvis vi skal erstatte miljøskader, hvor vi ikke kan finde forureneren, eller hvor den pågældende forurener passende går konkurs ved den samme lejlighed: enten at hente penge via de offentlige budgetter eller at lade være med at hente pengene overhovedet. Der er ikke andre muligheder, medmindre man etablerer en fondsdannelse.

Det er muligt, at hr. Engell og de ordførere, der har kritiseret denne fondsdannelse og kritiseret dens virkninger på erhvervslivet og den mulige konkurrenceforringelse, vi kan komme ud for – tænk, hvad kan der ikke ske på de internationale markeder – har andre og bedre tanker, men så vil jeg da gerne høre dem.

Ministeren sagde, at det nok var fornuftigst at afvente Anders Vinding Kruse-udvalgets færdiggørelse af arbejdet, idet, som ministeren

sagde – jeg tror nok, det er et ordret citat: Så er tiden kommet til at gøre noget.

Nu vil jeg så gerne, som fru Dagmar Mørk Jensen efterlyste det, spørge ministeren: Hvornår kan vi forvente, at Vinding Kruse-udvalget gør sig færdig?

Det er jo ikke helt ligegyldigt, om dette spørgsmål trækker ud. Det kunne måske, som ministeren har nævnt det, afstedkomme, at man i Norge overvejede, hvorvidt man skulle gå videre end selve betænkningen. Jeg er godt klar over, at der i Norge kun ligger en betænkning, men det skyldes det forhold, at norske domstole – sådan har jeg i hvert fald fået oplyst det – er langt skrappere i deres praksis end danske domstole.

Hvornår foreligger det udspil fra Vinding Kruse-udvalget? Det kunne det være interessant at få at vide.

Lad mig i denne forbindelse sige til fru Pia Gjellerup, og det skal så også være en tak: Fru Pia Gjellerup har fuldstændig forstået meningen – men det undrer mig nu ikke – med fremsættelsen af dette beslutningsforslag, nemlig at beslutningsforslaget skal indgå i Vinding Kruse-udvalgets overvejelser.

Nu kan det selvfølgelig anføres heroverfor, at det vil sinke udvalgets arbejde yderligere. Jeg vil sandelig ikke håbe, at Vinding Kruse-udvalget ikke allerede på indeværende tidspunkt har gjort sig visse overvejelser om det ansvarsgrundlag, der skal være i miljøerstatningssager. Men for det tilfælde, at udvalget ikke skulle have gjort det, er der et beslutningsforslag her, hvis principper skal indgå, som fru Pia Gjellerup siger, i overvejelserne.

Hvornår vi kan nå frem til en egentlig miljøerstatningslov, og hvorvidt en egentlig miljøerstatningslov skal begrænses, således som den svenske lov er begrænset, nemlig til at angå forhold, der udspringer af fast ejendom, kan jeg ikke sige noget om. Men jeg vil gerne sige, at det forekommer egentlig ikke rimeligt at afgrænse det til noget, der vedrører fast ejendom. Miljøskader kan jo hidrøre fra alle mulige andre forhold end netop fast ejendom. De kan hidrøre fra skibe f.eks. Derfor er det helt åbent, at en begrænsning som den, der er foretaget i det svenske forslag, ikke synes rimelig.

Lad mig sige, at vi skal lave noget, som svarer til danske forhold. Ja, det er fuldstændig rigtigt. Men her er den argumentation, at man i Sverige